

— Казацитѣ не сѣ денщици.... Тѣ сѣ длѣжни да слу-
жатъ на Россія, а не вамъ!

Съ какво са обяснява, че тѣ, безъ да гледатъ на тѣзи
неудобства, постоянно пристигахъ именно при него? Съ
това че покрай искренности на отношенията, тукъ вся-
кога бѣше интересно. Не само въ время на бойтъ, но и
въ антрактитѣ, младийтъ генералъ сѣ своята буйна распа-
ленна енергия не оставаше безъ работа. Той прѣдприи-
маше рекогносцировки, приучаваше войскитѣ къмъ траншей-
нитѣ работи, обикаляше позицитѣ..... Тукъ всякога има-
ше какво да са глѣда, за какво да са пише. Освѣнъ то-
ва неговото общество са показваше поучително. Тукъ са
чувахъ и прѣпирки и са продължава сериозни бесѣди, по-
вдигахъ са въпроси, които излизахъ съвсѣмъ изъ прѣдѣ-
литѣ на военныйтъ занаятъ.... А главното, самъ той бѣше
пълненъ отъ обаяние, къмъ него самийтъ теглеше....

Благосприятелитѣ, разумѣва са, всичко това обяснява-
хъ иначе....

Нека ми бѣде позволено да раскажѣ тукъ единъ фактъ
който са касае до мене лично.

Вече слѣдъ войната една и половина година, отивамъ
азъ въ Москва. Въ вагона сѣ мене единъ воененъ. Отъ
начало той ми са надуваше, отпослѣ са успокои и са
расприказа. Захванъ са дума за войната.

— Вий тѣи ежщо участвувахте ли? попитахъ го.

— Какъ-же. Само нищо не получихъ.

— Защо?

— Нѣмахъ четвъртаци.

— Какви?

— А тѣзи които отъ редакцитѣ по четвъртъ за редѣ-
тъ.... Скоронадентитѣ..... Тѣ ма не аттестовахъ, азъ нищо
и не получихъ....

— Бѣлкимъ корреспондентитѣ прѣдставлявахъ за на-
гради?

— А какъ-же.... Вѣстникарчетата въ голѣмъ почетъ
бѣхъ.

Станъ дума за Скобелевъ.... Моето инкогнито за него
бѣше още непроницаемо.

— Него, Скобелева, Немировичъ-Данченко измисли.

— Това какъ така?

— Ей така.... Тѣ насдно пикистували, а този го из-
мислитѣ.